

xe hơi riêng của tôi tới đón cô tận nhà. Đứng 4 giờ rưỡi, không nhanh cũng không chậm phút nào. Yêu cầu cô lấy đồng hồ lại theo đồng hồ của tôi.

Thiên Hồng ngồi nhóm dậy :

— Thưa đại úy, tôi về nhà được chưa?

Phạm Nghị cười hồ hốt :

—Ồ, mới xong việc thứ nhất. Còn việc thứ nhì, cũng quan trọng k' ông kém. Nhiệm vụ của cô là chinh phục Hoài Thanh. Hắn cô đã biết hắn là thằng đàn ông xấu xí và bản thủ nhất trên đời. Thế mà cô vẫn vui vẻ hiến thân cho hắn. Muốn học được sự vui vẻ này, cô phải tập luyện với tôi. Cô là người thông minh nên chỉ cần rượt vài ba lần, trong một giờ đồng hồ mà thôi.

— Xin đại úy rộng lượng tha cho tôi.

— Đờ ngu. Phải xưng là em, nghe không? Xưng là em thì thằng Hoài Thanh mới dễ sa bẫy.

— Vâng, em xin nghe lời ông dạy.

— Trời ơi, có lẽ phải ăn đòn mất thôi. Xưng là em, nhưng lại phải gọi đàn ông là anh. Gọi là anh cho thân mật. Thân mật như thế này..

Phạm Nghị sát vào người nàng. Khi ấy nàng mới nhớ ra trên người không còn manh áo nào hết. Lần đầu tiên nàng thất thân. Thương lẽ, nếu bị cưỡng bức, nàng đã kháng cự kịch liệt. Song nàng lại nằm yên một cách ngoan ngoãn.

Nàng có cảm tưởng là thân thể nàng đã chết.

Xe hơi Công an chở nàng về gần ngõ Hàng Khoai và đậu lại cho nàng xuống.

Song nàng không về nhà. Ba chân, bốn cẳng, nàng ù té chạy đến phòng Bùi Minh. Nàng không

hiều tại sao lại đến với chàng giữa đêm hôm thanh vắng mặc dầu Phạm Nghị căn dặn là phải tuyệt đối giữ bí mật.

Có lẽ vì nàng đã thất thân với Phạm Nghị, và mai đây còn phải thất thân với nhiều kẻ khác. Nàng nhận lời bước vào vũng bùn là để cứu mẹ và em ra khỏi vòng lao lý. Song nàng không thể hy sinh luôn mối tình đẹp đẽ với chàng.

Sau cơn giông bão, nàng yêu chàng hơn lên. Vì vậy, nàng phải báo tin cho Bùi Minh biết. Nàng phải cho chàng biết là nàng sắp qua Vạn tượng, đóng vai trò tình nhân hồ của đệ nhị tham vụ sứ quán Hoài Thanh.

Bùi Minh nâng cằm nàng lên và hôn một cách âu yếm :

— Trông em xơ xác như người bị thu hồn. Em có chuyện gì khó khăn cứ tâm sự với anh, anh sẽ tìm cách giúp em. Em đừng ngại, đầu anh phải hy sinh tất cả, anh cũng không nề hà.

Thiên Hồng ôm tình nhân, khóc như mưa như gió.

Chàng ngồi xuống, vuốt tóc cho nàng, giọng ôn tồn :

— Đừng khóc nữa em... người ta nghe được thì phiền lắm. Em kể anh nghe đi, Ai ức hiếp em?

Bằng giọng nhát gừng, xen lẫn tiếng nức, Thiên Hồng thuật lại cuộc đời trôi qua giữa nàng và đại úy Phạm Nghị. Dĩ nhiên, nàng không cho Bùi Minh biết hết sự thật dè tiện và đau đớn đã xảy ra trên cái giường trải nệm trắng tinh.

Bùi Minh hơi cau mặt, nhưng chỉ nửa phút sau lấy lại vẻ bình tĩnh cổ hủ.

Thiên Hồng hôn vào mặt chàng :

— Thôi, thế là hết. Chúng mình sẽ xa nhau, không bao giờ được gặp lại nữa.

.. Bùi Minh lướt bàn tay trên bờ vai tròn trĩnh mát rượi của nàng :

— Hừ, em của anh chỉ nói gỡ thôi. Anh xin hứa với em là chúng mình sẽ được tái ngộ trong một thời gian rất ngắn. Em hãy yên tâm, anh sẽ tìm em tại Vạn tượng.

— Ô, em suong sướng quá. Giá phải chết, em cũng không phàn nàn.

Thiên Hồng rúc đầu vào ngực Bùi Minh. Nàng mừng rỡ đến nỗi nước mắt tuôn ròng ròng mà không biết.

Bùi Minh hít nhẹ nhẹ như muốn thu gọn vào lồng ngực lực lưỡng mùi hương thơm mát độc đáo của da thịt Thiên Hồng mà chàng biết còn trinh nguyên. Chàng không thể đổi lòng thêm nữa. Chàng đã yêu nàng bằng mối tình chân thành. Tuy nhiên, chàng không có đủ can đảm nói hết với nàng những mong ước sôi nổi giấu chặt trong lòng..

Nhìn đồng hồ, Thiên Hồng hốt hoảng :

— Đến giờ rồi, em đi đây.

Nhanh nhàu, nàng gài lại áo dài. Nhớ lại lúc Phạm Nghị ném áo nàng xuống giường. Thiên Hồng giận sôi sùng sục. Nếu có hoàn cảnh thuận tiện, nàng quyết rửa nhục.

Bùi Minh vòng tay sau lưng nàng, miệng ha xuống. Thiên Hồng ngửa cổ, hé mở đôi môi chín mọng, há mắt nhắm nghiền, để mẹ nhận cái hôn đắm đuối của Bùi Minh.

Toàn thân run lay bầy, nàng bầu lấy cánh tay rắn chắc của chàng, rồi thốt ra những tiếng ú ớ nhỏ nhỏ, tran đầy khoái cảm.

Thiên Hồng đã ra đến cửa. Bỗng Bùi Minh gọi giật lại, ngón tay trở đặt trên môi :

— Em nên cẩn thận hơn nữa.

Thiên Hồng nói, giọng că quyết :

— Xin anh tin ở em. Lúc lên đây em đã đi vòng cửa sau, và không thấy ai em mới trèo cầu thang.

Bùi Minh hôn gửi nàng :

— Em thông minh lắm. Chào em. Tuần này, chúng mình sẽ tái ngộ nhau tại Vạn tượng.

Thiên Hồng đi rồi, Bùi Minh lâng lâng như người say rượu. Chàng cảm thấy hối hận vì đã hứa với nàng. Chàng không hiểu sao lại có thể cam kết một cách hấp tấp như vậy.

Đành rằng chàng yêu nàng thắm thiết và nuôi hy vọng cưới nàng làm vợ, chàng đang còn nhiều công tác hệ trọng đè nặng trên vai, và những công tác khó khăn này không cho phép chàng hò hẹn với phụ nữ.

Bùi Minh thở dài.

Tiếng giếp quen thuộc của Thiên Hồng chìm dần trong sự im lặng của đêm khuya.

Trận mưa nửa đêm đã tạnh.

Bùi Minh nhún vai, chắm thêm liều thuốc. Rồi chàng đóng cửa phòng, nhanh nhẹn bước ra ngoài.

.. Hành lang vắng ngắt.

Ngọn đèn 10 nên treo lắt lư ở cuối hành lang không đủ chiếu sáng những cánh cửa sơn màu

xám và cái thâm lốt chân dày cộm màu đen. Hai bên tường, vôi lở ra từng mảnh lớn, trông nhám nhở như da mặt của người gái chơi về già bị mốc meo vì trát phấn quá nhiều.

Bùi Minh nhìn xuống đường.

Con đường nhựa đen sì nằm duỗi giữa hai rặng cây k ăng khiu. Gió thổi rào rào, những hạt mưa đọng lại trong lá đua nhau rơi xuống đất. Quang cảnh ban đêm ở Hà nội buồn lạ lùng.

Chép miệng. Bùi Minh tiến về phía thang gác.

Xuống gần tới nhà dưới, chàng dừng lại. Tên gác bin-đinh chắc đã ngủ mê mệt từ nửa đêm. Bin-đinh có hai lối ra vào, chàng thường đi bằng cửa sau, vì cửa này ăn thông ra một ngõ hẻm luôn luôn tối om.

Một lát sau, Bùi Minh vòng vào đường Hàng Chiếu.

Ngoại trừ những xa phu ngủ gà ngủ gật trên cang xe, đường phố không còn một ai. Đèn điện trong nhà cũng tắt hết. Xa xa, vắng lại tiếng gió khuya rít trên bờ dè. Bùi Minh tưởng như nghe cả tiếng sóng réo nỉ non dưới sông Hồng quai đản.

Tới ngã tư, chàng tạt vào dưới mái hiên.

Chàng loay hoay rút thuốc lá ra hút. Tuy nhiên, nếu ai nhìn xuyên qua màn tối thì sẽ nhận ra cặp mắt sáng như điện của chàng. Giả vờ đánh diêm, Bùi Minh đảo mắt quan sát tứ phía.

Tới khi chắc chắn không bị ai theo, chàng mới ung dung hút thuốc lá rồi rẽ vào một con đường nhỏ.

Nơi chàng đến là một ngôi nhà hai tầng nhỏ

xiu, nằm gọn trong xô đường, đối diện tòa biệt thự xô đồ nát vì bom đạn từ nhiều năm trước mà chưa được trùng tu.

Tuy trời tối như hũ nút, Bùi Minh vẫn nhận ra từng phiến đá, từng viên gạch của căn nhà quen thuộc này. Dưới nhà có một cánh cửa gỗ xiêu vẹo. Đẩy vào, khách sẽ đặt chân lên một nền gạch ướt át và mốc meo quahh năm. Đầu dây có tiếng muỗi đói vo ve. Vài con dơi đập cánh sần sật trong góc nhà, tạo ra một âm thanh rùng rợn.

Bùi Minh xô cửa.

Cánh cửa nghiêng vào bản lề, nghe nhưc dầu. Chàng bước vào bên trong.

Nhưng chàng chưa đi thẳng. Chàng còn nán lại vài ba phút để kiểm soát lần nữa xem có thật là không bị theo hay không, hay là đối phương đã khôn ngoan núp trong xô tối.

Thời gian ở Hà nội, chàng đã tiêm nhiễm thói quen thận trọng này và cảm thấy không thể nào cầu thả được. Đối với người ngoài cuộc thì có lẽ sự buan tâm thái qua này không cần thiết, song đối với chàng thì càng chu đáo chừng nào càng hữu ích cho chàng và cho Tô chức chừng nấy.

Bất giác, Bùi Minh rùn rợn sau gáy.

Chàng quay người lại.

Từ bề vẫn tối om. Đèn muỗi khát máu từ trong cầu thang xiêu vẹo bay ra, đập ánh cửa vào mặt chàng. Chàng không thấy gì hết, ngoại trừ một mảng cửa sổ do ánh điện từ đầu đường Hàng Chiếu in lên bức tường trên phía trước.

Chàng buông thõng cánh tay xuống ngang sườn,

người hơi đồ về đằng trước, sửa soạn đối phó, nếu có sự bất trắc. Nhưng không, trong ngôi nhà quanh hiu chỉ có một mình chàng với bóng đêm khuya khoắt.

Men chân tường, chàng tiến sâu vào.

Rồi chàng đứng lại nghe ngóng. Tay chàng đặt vào quả nạm cửa.

Vũ Hóa đang đợi chàng ở trong. Đứng hơn, ở dưới hầm.

Bùi Minh qui gối, xô tấm gỗ dày sang bên, để lộ cái lỗ hình tròn. Trước kia, lối này dẫn xuống hầm chứa rượu. Chủ nhân, một nhà trồng tía triệu phú người Pháp, đã cho xây dưới nền biệt thự một cái hầm bằng bê tông cốt sắt kiên cố để cất giữ những thùng rượu ngon qui gia từ bên chính quốc chở sang. Đến khi biệt thự bị oanh tạc, không còn nhờ tới con đường hầm này nữa.

Vũ Hóa ngụ trong một gian phòng kế cận. Sau một tuần lễ tìm tòi, chàng đào được một lối ăn thông với hầm rượu. Xuống hết cầu thang xi măng. Bùi Minh đếm đủ 9 bậc — chàng còn phải đẩy một cánh cửa sắt nặng nữa mới đến chỗ hẹn với Vũ Hóa.

Dưới ánh bạch lạp leo lét, Vũ Hóa ngồi hút thuốc lá. Hai cây nến trắng cắm trên phiến đá chiếu hắt bóng chàng lên tường, trông lung linh như ma trôi ngoài ngõ địa.

Trạc ba mươi, Vũ Hóa có cặp râu mép đạo mạo, với đôi kính cận thị gọng đồi mồi, mở tóc quần thiên nhiên cắt ngắn, và cái vai tròn, đầy bề lộ một sức khỏe được luyện tập thường xuyên.

Vũ Hóa mặc sơ mi ngắn tay màu sẫm nhạt,

may bó lấy người, khiến các bắp thịt nảy nở được cơ hội phô trương một cách thỏa thích và kiêu hãnh.

Bên cạnh Vũ Hóa là một cái thùng gỗ lớn. Phía trên, Bùi Minh thấy một cái hộp dài hình chữ nhật, hao hao như va li đựng quần áo. Tuy Bùi Minh tới gần, Vũ Hóa vẫn không đứng dậy. Chàng chỉ nheo mắt chào Bùi Minh rồi lặng lẽ quay ra mở va li.

Bùi Minh hỏi :

— Anh nhận được tin tức mới chưa ?

Vũ Hóa ắc đầu .

— Chưa. Cơ sở Hàng Giấy vừa bị lộ.

Bùi Minh biến sắc :

— Anh chị em bị bắt hết không ?

Vũ Hóa đáp :

— Hết.

Chẳng nói, chẳng rằng, Bùi Minh ngồi xuống cạnh bàn rồi kéo cây nến lại gần cho sáng trong khi Vũ Hóa loay hoay với sợi giấy thép nhỏ mà chàng vừa kéo từ trong va li. Bề ngoài, đó là va li như hàng trăm va li ra được bày bán ở phố Hàng Hòm, nhưng mở ra thì lại là một diện đài tối tân với tâm hoạt động cực mạnh.

Vũ Hóa buộc một đầu giấy thép vào cái lan can bằng sắt đen sì rồi mở nút cho máy chạy. Bùi Minh lùi hội viết. Ba phút sau, chàng đưa mảnh giấy đen nghịt chữ cho Vũ Hóa :

— Phiên anh chuyển giùm bức điện này. Tôi sơ dịch phăng ra chỗ đặt diện đài nên đề nghị với anh lát nữa chúng mình dọn đi nơi khác.

Sực nhớ ra, chàng hỏi Vũ Hóa :

— Dịch có hy vọng tìm ra trụ sở hiện tại của mình không?

Vũ Hóa nhún vai :

— Hồi tối, tôi thoáng thấy một bọn lạ mặt lảng vảng ở đầu ngõ. Có lẽ họ là nhân viên mật vụ.

Bùi Minh giật mình :

— Sao anh không báo tôi biết ?

Vũ Hóa ngẩng lên nhìn bạn, vẻ mặt hơi ngạc nhiên .

— Cơ sở Hàng Giấy bị khám phá, các liên lạc viên bị bắt, tôi biết tìm anh ở đâu mà báo tin? Hừ, nguyên tắc phân ngăn... bây giờ, tôi mới thấy nguyên tắc phân ngăn bắt lợi...

Nghe bạn nói, Bùi Minh mới nhớ ra nguyên tắc phân ngăn được coi là nền tảng hoạt động của Tổ chức ở Bắc Việt. Theo nguyên tắc phân ngăn cứng nhắc này, chàng biết địa chỉ của Vũ Hóa mà Vũ Hóa không biết địa chỉ của chàng. Có lẽ Vũ Hóa không biết tên thật của chàng là gì nữa.

Cũng như mọi nhân viên khác, Vũ Hóa là một con trời vô danh, ngày đêm hoạt động trong hoàn cảnh bí mật oái oăm tuyệt đối, với thần Chết luôn luôn rình rập sau lưng.

Ngọn đèn trong điện đài phụt cháy.

Ngón tay thành thạo của Vũ Hóa nhấn cây cần mã tự bóng loáng bờ hồi. Tạch tè, tè tạch, tạch tè...

— Tiếng cần mã tự kêu đều đều, phá tan bầu không khí im lặng đến rùng rợn của nhà hầm thanh vắng.

Hai con chuột cống đuổi nhau trên đồng gạch đá lờn nhoun phát ra âm thanh chiu chít chói tai. Gió lạnh chui qua khe cửa thổi vào ngọn đèn cầy rung rinh như muốn tắt.

Bờ hơi trán vã như tắm trên vầng trán rộng nhẵn thín của Vũ Hóa. Chàng lại ngược lên, giọng hơi thay đổi.

— Quái lạ, Sài Gòn vẫn chưa nhận được đài hiệu.

Nhìn đồng hồ tay, Bùi Minh hỏi :

— Lệ thường, trong bao nhiêu lâu thì đài Sài Gòn trả lời ?

— Hễ tôi đánh đi thì Sài Gòn lên tiếng lập tức. Đã ba phút rồi, họ vẫn im lìm. Tôi sợ...

— Anh thử cố gắng một phút nữa xem. Bức điện này rất quan trọng.

— Tôi xin ráng sức. Nhưng không thể nào kéo dài trên bốn phút.

Vũ Hóa dán mắt vào điện đài.

Mạch máu hai bên thái dương của chàng căng phồng, tổ cáo một sự tập trung tư tưởng mạnh mẽ.

Trong khi ấy, Bùi Minh thọc tay vào túi quần, điều thuốc thơm phi phèo trên miệng đã tắt ngấm. Thái độ bình tĩnh của chàng chứa chất một sự lo âu khác thường

Đột nhiên, Vũ Hóa đứng phất dậy.

Ngọn đèn đỏ ở góc trái điện đài vừa bật lên rồi tắt.

Rồi bật, tắt.

Ngọn đèn chạy bằng bin này được nối liền với cửa phòng của Vũ Hóa bên trên. Đèn điện bật

tất liên hồi, báo hiệu người lạ mở cửa và bước vào phòng.

Bùi Minh nhìn bạn, giọng vẫn không run :

— Báo động phải không ?

Vũ Hóa gạt đầu nhẹ nhẹ. Bùi Minh đảo mắt quanh hầm ;

— Anh để tôi lên xem sao.

Vũ Hóa gạt đi :

— Không được. Tôi quen đường hơn anh.

Vừa nói, chàng vừa cho tay vào túi lấy khẩu Bérretta nóng ngán, lên đạn đánh soạch vào nòng. Rồi vỗ vai Bùi Minh :

Tôi hy vọng không phải Công an đến thám. Phiền anh đợi một lát. Không lâu đâu. Nhiều lắm là 5 phút.

Gương mặt dăm chiêu của Bùi Minh trở nên lăm li như tảng đá. Khi nguy hiểm chưa xảy ra, chàng thường bán khoán, nhưng đến lúc phải đối diện với thần Chết thì chàng lại gan dạ, bình tĩnh, vô cùng gan dạ, bình tĩnh.

Chàng nắm chặt tay bạn. Vũ Hóa mỉm cười :

— Anh đừng ngại. Làm nghề như anh và tôi, thì trước sao cũng một lần mà thôi. Tôi tin là chẳng có chuyện gì bất trắc. Nếu có nữa thì cũng là dĩ nhiên. Ít ra địch phải giết được tôi rồi mới xuống hầm này được. Tôi sẽ tri hoả cho đến khi anh chuyển xong bức điện. À này...

— Gì anh ?

— Buồn cười quá, đã lâu tôi định hỏi anh mà cứ quên đi. Làm việc dưới quyền anh đã nửa năm

rồi mà tôi chưa được hân hạnh biết tên anh là gì.

— Hiện nay, người ta gọi tôi là Bùi Minh.

— Anh lập gia đình chưa ?

— Chưa.

— Nếu công việc trót lọt, tuần tới tôi sẽ được xuất nhập. Người yêu bé bỏng của tôi đang chờ mắt chờ đợi ở Sài Gòn. Nàng định ninh là tôi sang Pháp du học. Còn anh ?

— Hừ, bọn mình đều giống nhau như giọt nước. Tôi cũng có người yêu. Cuối năm nay, chúng tôi sẽ làm lễ thành hôn. Cầu trời cho anh có mặt khi ấy để nâng ly rượu mừng.

— Ha, ha, cảm ơn anh chị trước. Bây giờ chúng ta tạm biệt. Nếu chẳng may tôi phải ở lại, còn anh thoát hiểm trở về và được gặp lại ông tổng giám đốc thì báo cáo giúp là tôi rất bằng lòng về những công việc đã làm tại Hà Nội. Ngoài cô tình nhân hay làm nũng, tôi còn mẹ già. Vàng, mẹ tôi đang sống ở Sài Gòn, đường Trần quốc Toản, gần chợ Cá, cái chợ tạnh tưới nhất Đồng nam á ấy mà... Xin anh nhắc lại cho ông Hoàng nhớ.

Bùi Minh định tìm một câu nói thích hợp để an ủi bạn nhưng Vũ Hóa đã nhanh nhẹn biến mất vào bóng tối dày đặc.

Chàng nghe tiếng chân của bạn im dần, trong lòng nao nao. Cử chỉ lơ đãng, chàng kiểm điểm lại khẩu súng lục quen thuộc còn nguyên 8 viên đạn.

Trừ phi địch phục sẵn bên ngoài bằng tiêu liên và búa tréo chữ X, chàng khó thể bị triệt hạ

trong loạt đạn đầu tiên. Mỗi viên đạn chì của chàng sẽ loại đ.ợc một nhân viên Công an thiện xạ của địch.

Đèn trong điện đài vừa sáng trở lại. Sài Gòn lên tiếng sau mấy phút im lặng ghê gớm.

Nhưng ngón tay của Bùi Minh vừa chạm cần mã tự thì một phát súng nổ vang. Rồi hàng loạt khác tiếp theo chát chúa. Đạn rơi trong hầm hết hoảng sợ vung cánh bay tới tấp.

Trong một phần vi phân của giây đồng hồ, Bùi Minh nằm lại trong óc bắn đồ của hầm rượ. Một con đường nhỏ dài 10 thước dẫn từ phòng Vũ Hóa xuống hầm.

Nghe súng nổ, Bùi Minh biết là cuộc đụng độ đã diễn ra giữa Vũ Hóa và nhân viên công an. Phát súng đầu là của Vũ Hóa. Vành tai Bùi Minh đã qhen với âm thanh của nhiều loại súng khác nhau nên chàng không thể là n được tiếng nổ rền rĩ của khẩu Bérretta.

Điều này có nghĩa là Vũ Hóa bị vây, biết không có lối thoát nên bắn súng báo động cho chàng. Bùi Minh nhẩn lia lia vào cây cần mã tự. Chàng mới chuyển được phần đầu của bức mật điện quan trọng.

Bỗng cánh cửa mở toang.

Vũ Hóa chạy vào, khẩu Bérretta bốc khói nghi ngút. Nhưng đến giữa phòng chàng ngã khụy xuống, văng súng vào góc, miệng thốt một tiếng đau đớn:

— Bị... rồi.

Hai phát súng từ cuối đường hầm tới om vọng

ra, tiếp theo tiếng kêu của Vũ Hóa. Nhanh như chớp cánh, Bùi Minh vung tay gạt đ.ờ ngọn bạch lạp. Trong hầm không còn tia sáng nào nữa. Quần quai trên nền đất lồi lõm. Vũ Hóa bảo bạn:

— Trốn đi anh, bọn chúng đông lắm.

Bùi Minh dựa lưng vào tường, tay trái hướm sẵn cò súng, tay phải vẫn thoăn thoắt trên điện đài. Bức điện gửi về Sài Gòn còn giá trị gấp trăm, gấp ngàn tính mạng của chàng. Nhiệm vụ của chàng là đánh hết bức điện.

Nhưng lạ lùng xiết bao, ngọn đèn trong điện đài vụt tắt. Bùi Minh vội vàng ấn nút và thử các mối giây. Ngọn đèn báo hiệu vẫn không chịu sáng lại. Định mạng đã run rủi cho điện đài bị hỏng giữa lúc Bùi Minh cần liên lạc sinh tử với tổng đài trung ương Sài Gòn.

Một phát súng nổ đoàng.

Bùi Minh nhìn thấy nhiều tia lửa đỏ ối ngang dọc trong hầm. Đúng như Vũ Hóa báo cáo, nhân viên Công an rất đông. Ít ra cũng nửa tiểu đội.

Trong tiếng súng nổ dữ dội, không hiểu sao Bùi Minh vẫn nghe rõ hơi thở rồn rập của bạn.

Và tuy bị thương Vũ Hóa vẫn nghĩ đến sinh mạng của Bùi Minh hơn là bản thân. Thu tàn lực vào hai chân, Vũ Hứa vùng dậy.

Hồi nãy, chàng trèo lên phòng thì chạm trán ba công an viên chờ chàng súng lục lăm lăm, về mặt đầy sát khí. Vũ Hóa không còn giải pháp nào nữa, ngoài việc liều mạng tấn công.

Phát khai mào cắm giữa ngực tên đứng gần chàng nhất. Hắn ngã xuống như người vô ý bị

trượt chân trên sàn nhà bóng loáng. Tên thứ hai hấp tấp nả đạn.

Sự hốt hoảng này đã cứu Vũ Hóa. Chàng vung tay, bắn trúng đạn vào mặt. Tuy nhiên, chàng không có thời giờ chế ngự tên công an còn lại. Chàng quay mũi súng, chưa kịp tấn công thì bị thương vào bả vai. Chàng nghiêng rặng chịu đau, bắn trả lại.

Viên đạn thứ hai xuyên qua đùi chàng. Rồi ba công an viên khác hùng hổ chạy vào.

Vũ Hóa muốn tri hoãn thêm vài ba phút, cốt cho Bùi Minh chuyển xong bức điện và tẩu thoát. Nhưng chàng chỉ còn lại 4 viên đạn trong nòng súng, trong đó một viên bị thối.

Chàng đành rút xuống hầm. Nhưng chàng vẫn núp sau cửa, sửa soạn dùng 4 viên đạn còn lại để tạm thời cản bước tiến của địch. Vũ Hóa không biết rằng Công an mang theo một ngọn đèn pha lớn, có thể chiếu đường hầm sáng như ban ngày.

Lùm sáng loé mắt làm Vũ Hóa rợn tóc gáy. Chàng nả một phát đạn. Ồi một tiếng, lại một đổi phương nữa ngã gục. Nhân viên Công an đáp lại hàng tràng ròn rã.

Trong nòng chỉ còn hai phát, hai phát cuối cùng. Chàng không dám bắn nữa, vì cần để dành cho mình.

Cũng vì thế mà chàng bị trọng thương. Dưới ánh đèn sáng rực, địch đã nhận ra chàng. Song chàng đã nâng khẩu Bérretta lên: doàng một tiếng, ngọn đèn tắt phụt.

Tuy nhiên địch đã bắn tua tua vào chàng. Vũ Hóa không biết bị thương vào đâu, vì mùi máu làm chàng hăng say, quên cả đau đớn và nguy hiểm. Chàng men tường, chạy nhanh tới chỗ Bùi Minh xử dụng điện đài.

Một loạt đạn inh tai nhức óc của địch làm Vũ Hóa phục hồi sức mạnh và lồm cồm dậy.

Vũ Hóa tự biết không còn sống thêm được bao lâu nữa. Máu từ ngực tuôn ra như suối. Mặc dầu đã kiệt sức, chàng cảm thấy vẫn còn có thể ngăn cản đối phương lại gần điện đài.

Trong bóng tối thấp thoáng, một hình người hiện ra giữa khung cửa. Hắn vừa lấy cò thì Vũ Hóa nhảy xổ tới, ôm ngang lưng.

Khi ấy, Vũ Hóa khỏe dội lên như được uống tiên dược. Chàng còn khỏe hơn cả khi lạnh mạnh, một mình có thể đẩy xe cam nhông như chơi. Năm được cò áo của địch, Vũ Hóa xô hấn ngã xuống, ðe lên và xiết chặt hai ve áo.

Một công an viên khác vấp phải Vũ Hóa ngã nhào vào cánh cửa. Nhưng chỉ trong nháy mắt, ánh đèn bấm đã chiếu sáng nhà hầm. Và nhiều miệng súng đưa nhau chĩa vào Vũ Hóa.

Chàng xiết nữa, xiết chặt nữa. Nạn nhân kêu ằng ặc. Vũ Hóa gục đầu vào ngực hắn. Hai viên đạn nữa đâm vào ngực chàng. Chàng ôm cứng tên Công an đã chết, miệng mấp máy dường như muốn gọi :

— Bùi Minh, vĩnh biệt anh.

Thật ra, trước khi bước sang thế giới bên kia, Vũ Hóa nghĩ đến mẹ ở Sài Gòn. Vì bốn phạn làm trai, chàng tự ý xin ra hoạt động tại Bắc Việt. Mẹ chàng không biết chàng đi đâu. Nghe tin chàng chết, mẹ chàng sẽ buồn, và khóc sưng húp mắt,

nhưng rồi sẽ hãnh diện khi biết chàng hy sinh ngoài tiền tuyến.

Trước khi cặp mắt sáng ngờ hoàn toàn lạc thần, Vũ Hóa đã dành một phần tâm tư cho ông Hoàng. Chết đi chàng không hề luyến tiếc tuổi thanh xuân, cái tuổi mà phần đông cố gắng hiến cho ái tình lãng mạn đôi lứa... Chàng chỉ nhớ tới lời nói hiền từ và chân thành của ông tổng giám đốc sở Mật vụ già nua gương mặt... .

Thế là hết.

Ban đêm vô hạn đã xâm nhập tâm hồn Vũ Hóa.

Cách 5 thước, Bùi Minh chứng kiến tám, thậm chí từng giây, từng phần mười giây đồng hồ. Song chàng không thể nào cứu bạn được. Chàng còn hai việc quan trọng phải làm trong vòng một phút: thứ nhất, chuyển nốt bức điện cho Sài Gòn, thứ hai, phá hủy điện đài, không được để lọt vào tay địch.

Bùi Minh không thể đánh tiếp mã tự, vì điện đài đã hỏng. Chỉ còn việc thứ hai, phá hủy điện đài. Lệ thường, chàng phải nối hai mối giây điện vào nhau, rồi tùy theo thời gian đã định, điện đài sẽ phát nổ, do một hóa chất cực mạnh gây ra. Nhưng điện đài đã hỏng, bộ phận điện không thể châm ngòi nổ được nữa.

Vạn minh sang bên để tránh tia đèn bấm soi mới, Bùi Minh không mấy may bối rối. Trong đời điệp viên, chàng đã nhiều lần vào sinh ra tử như đêm nay.

Chàng biết Vũ Hóa đã chết, chết cho chàng. Song chàng lại coi sự hy sinh của Vũ Hóa là chuyện dĩ nhiên, vì nếu ở vào hoàn cảnh của Vũ Hóa, chàng cũng sẽ làm như vậy. Đành rằng Vũ Hóa có

cảm tình với chàng, Vũ Hóa đã nghĩ tới bức điện, tới công tác nhiều hơn là tình bạn keo sơn.

Những tia lửa ada cam loé sáng.

Bùi Minh bắn trả. Một tiếng ối hãi hùng... Bùi Minh biết là đã bắn trúng. Chàng ngồi thụp xuống sau một cái thùng gỗ. Quả nhiên, một loạt đạn bắn xả vào chỗ chàng đứng nửa phút trước.

Bùi Minh mỉm cười bí mật. Địch đã mắc mưu chàng. Nhờ đạn của địch, chàng có thể phá hủy được điện đài. Chàng nằm rạp xuống đất, lạng lẽ bò ra xa.

Tiếng thét đồng loạt nổi lên:

— Hàng đi. Tôi cho anh hai phút. Nếu không miễn cưỡng tôi phải dùng lựu đạn.

Bùi Minh cầm hòn gạch ném vào nơi đặt điện đài. Ba phát súng nổ theo.

Rồi ầm một tiếng dữ dội. Nhà hầm rung chuyển như bị động đất. Bùi Minh đã bò ra đến gần miệng hầm. Bất giác, chàng cảm thấy dạ dày đau thối lại. Nếu Công an đã biết lối xuống hầm, thế tất phải biết cả con đường thoát thân kín đáo này. Họ chỉ cần mai phục một tay súng trong hẻm tối là hạ chàng dễ ợt chứ trở bàn tay.

Hơn bao giờ hết, Bùi Minh cần phải sống. Chàng phải sống, không phải sống cho chàng, sống cho người yêu sắp lên đường qua Vạn tượng. Chàng phải sống để phút trình với ông Hoàng những điều vô cùng hệ trọng mà chàng vừa khám phá.

Bùi Minh thoán thoán trèo lên cầu thang, Mùi xi măng ầm mốc hắt và mũi chàng.

Đột nhiên, đèn điện vụt sáng, Trước mặt Bùi

Minh hiện ra một Công an viên mặc đồng phục sẫm, khẩu tiêu liên tòn ten trước ngực. Phát đạn của Bùi Minh trúng giữa trán địch, khoan một lỗ tròn, đứt vừa đứt thuốc lá. Với viên đạn thứ hai, chàng bắn tan bóng đèn trên trần.

Nhà hầm lại tối như cũ.

Bùi Minh xô phiến gỗ sang bên. Nhiều tiếng sùng vu vơ đáp lại. Chàng co chân nhảy lên, cặp mắt sáng quắc nhìn qua màn tối. Bên trên là cái sân rộng.

Bùi Minh không thấy gì khả nghi, ngoại trừ quang cảnh điêu tàn quen thuộc của tòa biệt thự bị bom đạn tàn phá. Chàng rảo bước ra đầu hầm.

Bùi Minh đứng lại, nghe ngóng. Tiếng giấy xăng đá vừa lọt vào tai chàng. Một tên Công an đứng gác chệnh ình ngoài cửa biệt thự. Bùi Minh tiến đến sau lưng hắn.

Sống bàn tay chàng phật thật mạnh ngang cổ họng. Phát atêmi này đủ sức đánh ngã một võ địch quyền Anh nặng trăm cân. Nạn nhân gục xuống, không kịp kêu cứu.

Bùi Minh lột bộ đồng phục công an mặc vào người. Ngoảnh nhìn phía sau, chàng thấy ánh đèn bắt đầu sáng lại, và nghe tiếng ra lệnh oang oang.

Nhún vai, chàng đi ra đường Hàng Chiếu. Một đoàn xe Công an sơn xanh dậu dài trên đường. Chàng nghe gọi :

— 720 đi đâu đấy ?

À ra tên Công an mà chàng vừa hạ sát mang số 720. Bùi Minh bần khoản : có thể kể vừa gọi là bạn của 720. Như vậy hẳn có thể nhận ra giọng nói.

Chàng bèn nhún rắng ra cười. Ánh đèn đường chiếu nào hàm răng trắng bóng của chàng.

— 720 cười gì thế ?

Bùi Minh vừa cười, vừa bước nhanh. Trong nháy mắt, chàng đã tới một hầm khác. Hầm này tối om, dẫn đến sân vận động cũ, sau chợ Đồng xuân. Chàng tưởng là thoát hiểm, ngờ đâu tên Công an lẻo đẻo chạy theo, gọi giạt :

— 720, mày đi đâu đấy ?

Bùi Minh dừng bước, thản nhiên chờ địch tới gần. Giờ đây chàng không cần tránh mặt nữa. Bọn Công an ngoài đường Hàng Chiếu không thể nhìn thấu vào trong hầm.

Chàng cười gằn :

— Đi đâu, mày hỏi làm gì ?

Dường như tên Công an biết là bị lừa. Nhưng hắn biết được đã muộn. Bùi Minh không thể tha chết cho hắn vì chàng phải bảo vệ mạng sống của chàng.

Phát atêmi ghè gớm phóng ra, làm tên Công an loạng choạng. Bùi Minh bồi thêm ngọn cước bắt thần vào bụng. Địch rơi vào vũng nước, kêu bồm một tiếng. Bùi Minh rượt theo, đánh thêm một atêmi.

Lần này, đối phương hoàn toàn hết thở. Hắn giẫy dánh dạch trong vũng nước đầy bùn, rồi nằm yên như con cá vừa bị chặt đầu trên thớt.

Bùi Minh phủ tay, biến vào bóng tối. Trong khi ấy, tiếng còi tu húy vang lên.